

Arrest

nr. 199 153 van 2 februari 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat O. TODTS
Kolenmarktstraat 83
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart staatloos te zijn, in eigen naam en als wettelijk vertegenwoordiger van haar minderjarige kinderen X en X, op 1 september 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juli 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 6 september 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 14 januari 2014 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 13 juli 2017 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 14.01.2014 + aanvullingen d.d. 09.06.2016 en 26.12.2016 werd ingediend door :

P., A. (...) (R.R.: xxxxxxxxxxxxxxxx)

nationaliteit: Statenloos

geboren te Jagir op 16.09.1979

adres: (...) SINT-TRUIDEN

+ kinderen: P.H.(...) geboren op 27.11.2003

P. S.(...) geboren op 19.08.2004

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009, betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procédure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg op 20.03.2008 asiel aan. De asielprocedure werd afgesloten op 19.05.2009 met een beslissing 'beroep verworpen' door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos om geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, aan betrokkene betekend op 03.11.2011. Op 05.07.2013 vroeg zij een tweede maal asiel aan. Deze aanvraag werd op 25.07.2013 afgesloten met een beslissing 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door de Dienst Vreemdelingenzaken. Betrokkene verkoos opnieuw geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, aan betrokkene betekend op 25.07.2013. De duur van de asielprocedures - namelijk ongeveer voor de eerste 1 jaar en 2 maanden en voor de tweede 20 dagen - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Het feit dat betrokkene ondertussen door de Belgische staat erkend werd als staatloze kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Hasselt d.d. 29.06.2010 kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de Vreemdelingenwetgeving. Het loutere feit dat betrokkene geen nationaliteit heeft betekent niet dat betrokkene haar aanvraag tot machtiging niet zou kunnen indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of plaats van openthoud in het buitenland. Het feit dat iemand geen nationaliteit heeft en dat zij aldus staatloos is, staat niet in de weg dat betrokkene haar aanvraag kan indienen in het land waar zij nog over een verblijfsrecht beschikt, hetzij Azerbeidzjan, hetzij Armenië, hetzij Rusland, hetzij een ander land of ander gebied waar zij mag verblijven.

Betrokkene toont niet aan dat zij de nodige stappen zou hebben ondernomen om te achterhalen of zij nog over een verblijfsrecht beschikt in Azerbeidzjan en/of Armenië en/of in Rusland of één der landen waar zij mogelijks op rechtmatige wijze heeft verbleven. Het is aan betrokkene zelf om hiervan de bewijzen aan te brengen. Kortom, wij stellen heden vast dat betrokkene inderdaad naar Belgisch recht als staatloze werd erkend. Echter het loutere feit dat zij staatloos, betekent niet dat zij geen verblijfsrecht meer zou genieten in het land van gewoonlijk verblijf. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. Dit doet zij niet. Het feit dat betrokkene diverse brieven heeft geschreven naar de verschillende ambassades en dat betrokkene daar op heden geen antwoord van mocht ontvangen toont tevens niet

aan dat zij aldaar geen verblijfsrecht meer zou beschikken. Bovendien merken wij nog op dat betrokkenes brieven aan de ambassades opgesteld waren in het Nederlands. Het is niet ondenkbaar dat men deze brieven op de ambassades niet begrepen hebben en dat er daardoor nooit een reactie werd ontvangen.

Nogmaals het is aan betrokkene om aan te tonen dat zij over geen verblijfsrecht meer zou beschikken in het land van gewoonlijk verblijf. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat zij nergens nog een verblijfsrecht zou genieten teneinde van daaruit de aanvraag de aanvraag tot machtiging in te dienen.

Betrokkene haalt aan dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar haar herkomstlanden aangezien zij geen reisdocumenten bezit of kan bekomen. De loutere vermelding dat zij geen reisdocumenten zou kunnen bekomen of bezitten kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. zij toont niet aan dat zij stappen heeft ondernomen om na te gaan of zij geen reisdocument zou kunnen bekomen. De omstandigheid dat men geen onderdaan is van een bepaald land, sluit namelijk niet uit dat men tot een bepaald land kan worden toegelaten en dat dit land hiertoe een doorlaatbewijs of een staatlozenpaspoort aflevert. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat zij geen reisdocumenten kan bekomen. Het komt betrokkene toe om alles in het werk te stellen om aan haar verplichting om het Schengengebied te verlaten, te voldoen.

De advocaat van betrokkene verwijst verder nog naar artikel 12, lid 1 en artikel 11 van het Staatlozenverdrag.

Artikel 12 lid 1 bepaalt dat 'de persoonlijke staat van een staatloze wordt beheerst door de wet van het land van zijn woonplaats, of, indien hij geen woonplaats heeft, van het land van zijn verblijf. Betrokkene toont echter niet aan waarom de verwijzing naar dit artikel een buitengewone omstandigheid zou moeten vormen of op welke wijze dit artikel dan wel geschonden zou worden. Het mag duidelijk zijn dat de Belgische wetten worden toegepast op betrokkene ongeacht haar verblijfsstatuut. Wat de verwijzing naar artikel 11 betreft dat stelt dat 'indien staatlozen geregeld als schepeling dienst doen aan' boord van een schip dat vlag voert van een Verdragsluitende Staat, zal die Staat in welwillende overweging nemen om hun toe te staan zich op zijn grondgebied te vestigen en om hun reisdocumenten te verstrekken of hen tijdelijk toe te laten op zijn grondgebied, in het bijzonder teineinde hun vestiging in een ander land te vergemakkelijken'. Het mag duidelijk zijn dat dit artikel niet van toepassing is op betrokkene daar zij niet als schepeling in dienst is. De verwijzing naar dit artikel is misplaatst.

Betrokkene haalt aan dat zij al langer dan zes jaar legaal en gedoogd op het Belgisch grondgebied zou verblijven.

Het feit dat betrokkene sedert maart 2008 in België verblijft kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende tijdens haar eerste asielaanvraag weliswaar nog een aanvraag 9ter in, die op 12.02.2010 ontvankelijk werd verklaard.

Daardoor mocht zij tijdelijk terug in het land verblijven. Op 07.10.2011 werd deze aanvraag echter ongegrond verklaard en op 17.10.2011 werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgemaakt, aan betrokkene betekend op 03.11.2011. Betrokkene verkoos echter om geen gevolg te geven aan dit bevel. Betrokkene verbleef daarop verschillende jaren illegaal op het grondgebied om dan op 05.07.2013 nogmaals asiel aan te vragen.

Deze werd echter geweigerd op 25.07.2013 en er werd betrokkene opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd. Opnieuw verkoos zij hieraan geen gevolg te geven. Op 06.12.2013 werd haar nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het mag duidelijk zijn dat betrokkene telkenmale weigerde om hieraan gevolg te geven. Niettemin wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Betrokkene haalt aan dat haar fysieke en psychische integriteit in het gedrang zou komen mocht zij terugkeren naar Azerbeidzjan doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kan ondersteunen. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor haar integriteit volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid zou betekenen en dat zij evenmin frauduleus zou gehandeld hebben; dient opgemerkt te

worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Bovendien merken wij op dat zij op 02.10.2012 door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel voor diefstal en op 11.02.2015 door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 12 maanden voor diefstal (herhaling).

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient betrokkene haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Het indienen van de aanvraag in het land van gewoonlijk verblijf is niet van die aard dat dit een onmenselijke en vernederende behandeling zou betekenen.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is.

Betrokkene toont tevens niet aan dat zij alhier dermate nauwe banden zou hebben die onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden moeten vallen. Betrokkene toont onvoldoende aan dat haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. In zijn arrest dd. 27.05.2009 stelt de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Het feit dat haar kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Wat de verwijzing naar de wet van 22.12.1999 betreft. Deze wet was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van art. 9bis van de wet van 1980.

De advocaat verwijst verder nog naar regularisatiebeslissingen van gelijkaardige dossiers. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn haar situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13.07.2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin betrokkene verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van gewoonlijk verblijf verhindert of bemoeilijkt.

Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

De advocaat van betrokkene haalt tevens aan dat zijn cliënt wenst om gehoord te worden teneinde haar argumenten verder uit te zetten, hieromtrent dient opgemerkt te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure.

Betrokkene haalt verder nog aan dat haar dochter ernstig ziek zou zijn. Echter betrokkene legt hier geen bewijzen van voor. De loutere bewering wordt niet gestaafd met nodige bewijzen. Dit element kan aldus niet weerhouden als een buitengewone omstandigheid.

Bij aanvulling d-d 26.12.2016 voegt de advocaat van betrokkene nog volgende stukken toe: ni. het volledige regeerakkoord van 2014, een arrest van het Hof van Beroep te Brussel, een arrest van het Grondwettelijk Hof 1/2012 en een arrest van het Hof van Cassatie. De advocaat laat echter na om te specificeren op welke wijze deze stukken van toepassing zouden zijn op zijn cliënt of waarom dit een buitengewone omstandigheid zou moeten vormen. De aanvraag kan in land van herkomst gebeuren.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - ni. dat zij vloeiend Nederlands zou (spreken, dat zij Nederlandse lessen zou gevolgd hebben, dat zij zou wensen te voorzien in haar eigen levensonderhoud, dat zij werkbereid zou zijn, dat zij zich op intensieve wijze gemengd zou hebben onder de Belgische bevolking, dat zij een grote vrienden- en kennissenkring zou opgebouwd hebben, dat zij zou zijn overgegaan tot de verinnerlijking van onze taal, zeden en gewoonten en dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate zou hebben eigengemaakt en dat zij alhier sociale banden zou hebben hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De

elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980."

1.3. Op 13 juli 2017 wordt de verzoekende partij tevens het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Mevrouw:

Naam, voornaam: P., A. (...)

geboortedatum: 16.09.1979

geboorteplaats: Jagir

nationaliteit: Statenloos

+ kinderen: P. H. (...) geboren op 27.11.2003

P. S.(...) geboren op 19.08.2004

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

X Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980; zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: betrokkene werd niet erkend als vluchteling bij beslissing van 'weigering van in overwegingname van een asielaanvraag' door dienst vreemdelingenzaken op 25.07.2013. Betrokkene is niet gemachtigd tot het verblijf: haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 ingediend op 14.01.2014 werd onontvankelijk verklaard op datum van 13.07.2017."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Schending van artikel 9bis, van artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 62 van de vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel, al dan niet in combinatie met artikelen 3 en 8 EVRM;

5.1.1 Principes

Artikel 9bis laat gelden dat :

§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

Dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou kunnen omschreven worden als een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de (vormelijke) voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (procedurele of formele zorgvuldigheid) en de betrokken belangen zorgvuldig inschat en afweegt, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad (materiële zorgvuldigheid);

Dat De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen; Dat met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, men voor een beslissing moet staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is;

Overwegende dat artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen laat gelden dat :

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.;"

Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist en eveneens draagkrachtig zijn;

Dat de draagkracht op vier elementen slaat, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Overwegende dat artikel 3 E.V.R.M. stelt dat « Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.»;

Dat dit verbod absoluut is en het verbod inhoudt om iemand te verwijderen naar een land waar er een reëel risico op ontorende behandeling bestaat;

Dat het EHRM beschouwt het «non-refoulement» verplichting als "inherent" aan artikel 3 E.V.R.M.;

Dat dit ook inhoudt voor een staat die een bevel om het grondgebied te verlaten wil laten uitvoeren dat er een probleem kan ontstaan als er redenen bestaan dat de persoon aan een behandeling in strijd met artikel 3 E.V.R.M. zal worden onderworpen;

Dat krachtens het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de betrokkenen de substantiële gronden moet voorleggen, die aantonen dat ze bij hun terugkeer reëel gevaar lopen om onderworpen te worden aan een behandeling die in strijd is met artikel 3 E.V.R.M.;

Voor het overige verwijst verzoekster naar de middelen hieronder;

5.1.2 Toepassing

Overwegende dat de bestreden beslissing ten eerste laat gelden dat :

« Het feit dat betrokkene ondertussen door de Belgische staat erkend werd als staatloze kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid, Het statuut van staatloze op zich, toegekend middels een vonnis van de Rechtbank van Eerste Aanleg Hasselt d.d. 29.06.2010 kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid,. Ook staatlozen zijn onderworpen aan de Vreemdelingenwetgeving, Het loutere feit dat betrokkene geen nationaliteit heeft betekent niet dat betrokkene haar aanvraag tot machtiging niet zou kunnen indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor haar verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland, Het feit dat iemand geen nationaliteit heeft en dat zij aldus staatloos is, staat niet in de weg dat betrokkene haar aanvraag kan indienen in het land waar zij nog over een verblijfsrecht beschikt hetzij Azerbeidzjan, hetzij Armenië, hetzij Rusland, hetzij een ander land of ander gebied waar zij mag verblijven.

Betrokkene toont niet aan dat zij de nodige stappen zou hebben ondernomen om te achterhalen of zij nog over een verblijfsrecht beschikt in Azerbeidzjan en/of Armenië en/of in Rusland of één der landen waar zij mogelijks op rechtmatige wijze heeft verbleven. Het is aan betrokkene ze om hiervan de bewijzen aan te brengen Kortom, wij stellen heden vast dat betrokkene inderdaad naar Belgisch recht als staatloze werd erkend. Echter het loutere feit dat zij staatloos, betekent niet dat zij geen verblijfsrecht meer zou genieten in het land van gewoonlijk verblijf, Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. Dit doet zij niet. Het feit dat betrokkene diverse brieven heeft geschreven naar de verschillende ambassades en dat betrokkene daar op heden geen antwoord van mocht ontvangen toont tevens niet aan dat zij aldaar geen verblijfsrecht meer zou beschikken, Bovendien merken wij nog op dat betrokkenes brieven aan de ambassades opgesteld waren in het Nederlands. Het is niet ondenkbaar dat men deze brieven op de ambassades niet begrepen hebben en dat er daardoor nooit een reactie werd ontvangen. Nogmaals het is aan betrokkene om aan te tonen dat zij over geen verblijfsrecht meer zou beschikken in het land van gewoonlijk verblijf. Bijgevolg kan de enkelvoudige omstandigheid zijnde de erkenning als staatloze niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid daar niet op voldoende wijze aannemelijk gemaakt wordt dat zij nergens nog een verblijfsrecht zou genieten teneinde van daaruit de aanvraag tot machtiging in te dienen.

Betrokkene haalt aan dat zij onmogelijk zou kunnen terugkeren naar haar herkomstlanden aangezien zij geen reisdocumenten bezit of kan bekomen. De loutere vermelding dat zij geen reisdocumenten zou kunnen bekomen of bezitten kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. zij toont met aan dat zij stappen heeft ondernomen om na te gaan of zij geen reisdocument zou kunnen bekomen. De omstandigheid dat men geen onderdaan is van een bepaald land sluit namelijk niet uit dat men tot een bepaald land kan worden toegelaten en dat dit land hiertoe een doorlaatbewijs of een staatlozenpaspoort aflevert. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat zij geen reisdocumenten kan bekomen. Het komt betrokkene toe om alles in het werk te stellen om aan haar verplichting om het Schengengebied te verlaten te voldoen.

Terwijl, verwerende partij uit het oog verliest dat verzoekster geen verblijfsrecht heeft in België, zodat zij ook niet in aanmerking komt voor de afgifte van een reisdocument voor niet-Belgen, op basis van artikel 13 van de zgn. Paspoortwet en de Omzendbrief van 26 september 2013 met betrekking tot de uitgifte van reisdocumenten voor niet-Belgen.

Dat uw Raad, in arrest 132657, betreffende de vonnis van 29.06.2010 al heeft vastgesteld dat : "De Raad stelt vast dat in het administratief dossier zich het vonnis bevindt van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt van 29 juni 2010 waarbij verzoekster als staatloze werd erkend. Verzoekster wijst er terecht op dat dit vonnis definitief en erga omnes werkt. De gemachtigde was derhalve op de hoogte van het feit dat verzoekster een erkende staatloze is. Voorts bevindt zich in het administratief dossier het attest van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 juli 2011 waarbij wordt bevestigd dat verzoekster de hoedanigheid van een erkende staatloze heeft. Dit gegeven wordt overigens ook niet betwist noch weerlegd door de verwerende partij. Dat wanneer verwerende partij stelt dat de ambassades betrokkenes brieven (die in het Nederlands werden opgesteld) niet zouden hebben begrepen, verwerende partij het vonnis dd. 29.06.2010 onterecht betwist;

Dat de Rechtbank deze stukken heeft aanvaard als voldoende en afdoende om de staatloosheid te bewijzen;

Dat dit een schending is van de erga omnes werking van het vonnis dd. 29.06.2010 alsook het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden.

Dat daarnaast dient te worden vastgesteld, dat de bestreden beslissing mist aan feitelijke grondslag, nu zij de feitelikheden aanvaard door de Rechtbank tracht te weerleggen of te betwisten;

De eerste bestreden beslissing in die zin een deugdelijke materiële grondslag mist aangezien ze is aangetast door uitdrukkelijke motiveringsgebreken.

Dat verwerende partij daarnaast uit het oog verliest dat buitengewone omstandigheden als volgt werden gedefinieerd :

"« les « circonstances exceptionnelles » précitées sont des circonstances qui rendent impossible ou particulièrement difficile le retour temporaire de l'étranger dans son pays d'origine pour y accomplir les formalités nécessaires à l'introduction d'une demande d'autorisation de séjour, (...) le caractère exceptionnel des circonstances alléguées doit être examiné par l'autorité administrative dans chaque cas d'espèce, et (...) si celle-ci dispose en la matière d'un large pouvoir d'appréciation, elle n'en est pas moins tenue de motiver sa décision et de la justifier adéquatement (en ce sens, notamment: C.E., n° 107.621, 31 mars 2002 ; CE, n° 120.101, 2 juin 2003)».

Dat wanneer verzoekster aantoonst dat zij staatloos is, zij afdoende en voldoende aantoonst dat het voor haar onmogelijk of zeer moeilijk is om naar haar land van herkomst terug te keren nu zij als staatloos geen reisdocumenten bezit;

Dat wanneer verwerende partij vereist dat zij aantoonst dat zij geen reisdocument zou kunnen bekomen bij haar land van herkomst, verwerende partij het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel aantast;

Overwegende dat, verwerende partij door deze stelling ook uit het oog verliest dat de UNHCR ten aanzien van staatlozen benadrukt dat :

« . Bien que la Convention de 1954 n'exige pas explicitement des Etats qu'ils accordent un droit de résidence à une personne ayant été reconnue comme apatride, accorder une telle permission serait conforme au but et à l'objet du traité, comme le montre la pratique des Etats dotés de procédures de détermination. En l'absence d'un droit de rester sur le territoire, la personne est exposée à une insécurité permanente et ne peut bénéficier des droits garantis par la Convention de 1954 et par le droit international relatif aux droits de l'homme.

29. Il est donc recommandé aux Etats d'accorder un permis de résidence valable au moins deux ans aux personnes ayant été reconnues comme apatrides, bien que des permis d'une durée plus longue, de cinq ans par exemple, soient préférables pour des raisons de stabilité. Ces permis doivent être renouvelables et doivent permettre de faciliter la naturalisation, comme le stipule l'Article 32 de la Convention de 1954. »

Of nog :

« Bien que la Convention de 1954 n'oblige pas explicitement les Etats à accorder un permis de séjour aux personnes dont le statut d'apatridie est reconnu, une telle mesure s'inscrit dans le droit fil du traité. »⁷

En :

« La Convention de 1954 dispose que les Etats contractants sont tenus de délivrer des papiers d'identité à tout apatride se trouvant sur leur territoire sans titre de voyage valable.

L'article 28 dispose que les Etats contractants doivent délivrer des documents de voyage aux apatrides résidant légalement sur leur territoire, sauf dans les cas où la sécurité nationale et l'ordre public les en empêchent manifestement.

La délivrance de ces documents n'est pas une indication de nationalité et ne modifie pas le statut de la personne qui les reçoit. »

Dat wetend dat de Rechtbank van Eerste Aanleg de staatloosheid heeft erkend aan verzoekster en dat het normaal gezien aan de staat die de staatloosheid erkend om hen een verblijfsvergunning te geven, verwerende partij manifest onredelijk is waar zij verzoekt dat verzoekster dit zou moeten aanvragen aan een ander land met de welke werd erkend zij geen banden heeft ;

Dat door zulke motivering, gelet op hierboven uiteengezette Guidelines verwerende partij het redelijkheidsbeginsel en evenredigheidsbeginsel aantast;

Overwegende dat de bestreden beslissing, ten tweede stelt dat :

« De advocaat van betrokkene verwijst verder mg naar artikel 12, lid 1 en artikel 11 van het Staatlozenverdrag. Artikel 12 lid 1 bepaalt dat 'de persoonlijke staat van een staatloze wordt beheerst door de wet van het land van zijn woonplaats, of, indien hij geen woonplaats heeft, van het land van zijn verblijf. Betrokkene toont echter niet aan waarom de verwijzing naar dit artikel een buitengewone omstandigheid zou moeten vormen of op welke wijze dit artikel kan wel geschonden zou worden. Het mag duidelijk zijn dat de Belgische wetten worden toegepast op betrokkene ongeacht haar verblijf statuut. Wat de verwijzing naar artikel 11 betreft dat stelt dat Indien staatlozen geregeld als schepeling dienst doen aan boord van een schip dat vlag voert van een Verdragsluitende Staat, zal die Staat in welwillende overweging nemen om hun toe te staan zich op zijn grondgebied te vestigen en om hun reisdocumenten te verstrekken of hen tijdelijk toe te laten op zijn grondgebied, in het bijzonder teneinde hun vestiging in een ander land ta vergemakkelijken', Het mag duidelijk zijn dat dit artikel niet van toepassing is op betrokkene daar zij niet als schepeling in dienst is. De verwijzing naar dit artikel is misplaatst. »

Terwijl, verzoekster naar artikel 12 lid 1 verwijst om aan te tonen dat het aan de Belgische overheid ligt om haar persoonlijke staat te organiseren;

Dat de Belgische staat nog altijd geen procedure heeft georganiseerd via het commissariaat generaal voor vluchtelingen en staatlozen;

Dat in afwezigheid van zulke regeling, de rechtbank van eerste aanleg op basis van haar residuaire bevoegdheid intreedt ter beoordeling van toekenning van staatloosheid;

Dat er ook geen regeling is voor het verblijf van staatlozen; Dat voor zulke reden en op basis van artikel 12 lid 1 van het Staatlozenverdrag, verzoekster, door middel van een 9bis aanvraag enige discretionaire mogelijkheid om verblijf aan te vragen nu er geen specifieke procédure is, aan verwerende partij verzoekt om zijn persoonlijke status te regelen;

Dat bijgevolg, verwerende partij dit argument niet zulk kan bij de voet kan vegen; Dat de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, in combinatie met artikel 9bis, en artikel 12.1 van het Statenlozenverdrag werden geschonden;

Dat volledigheidshalve de verwijzing naar artikel 11 een materiele fout is in de aanvraag;

Overwegende dat ten derde, verwerende partij stelt dat :

« Betrokkene haalt aan dat zij al langer dan zes jaar legaal en gedoogd op het Belgisch grondgebied zou verblijven.

Het feit dat betrokkene sedert maart 2008 In België verblijft kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene diende tijdens haar eerste asielaanvraag weliswaar nog een aanvraag 9ter in, die op 12.02.2010 ontvankelijk werd verklaard.

Daardoor mocht zij tijdelijk terug in het land verblijven. Op 07.10.2011 werd deze aanvraag echter ongegrond verklaard en op 17.10.2011 werd een bevel om het grondgebied te verlaten opgemaakt, aan betrokkene betekend op 03.11.2011. Betrokkene verkoos echter om geen gevolg te geven aan dit bevel, Betrokkene verbleef daarop verschillende jaren illegaal op het grondgebied om dan op 05.07.2013 nogmaals asiel aan te vragen. Deze werd echter geweigerd op 25 07 2013 en er werd betrokkene opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, Opnieuw verkoos zij hieraan geen gevolg te geven. Op 08.12.2013 werd haar nogmaals een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het mag duidelijk zijn dat betrokkene telkenmale weigerde om hieraan gevolg te geven Niettemin wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk m voor deze situatie. »

Terwijl, het feit dat verzoekster in geen ander land is verbleven dan België sinds 2008 gepaard met het feit dat zij geen recht op verblijf heeft in een ander land, en staatloos is een element is die in achtving moet worden genomen min combinatie met andere elementen als buitengewone omstandigheid; Dat verwerende partij, de argumenten van verzoekster op zodanig aparté wijze analyseert dat dit onredelijk is;

Dat verzoekster haar situatie als geheel heeft ingeroepen als buitengewone omstandigheid namelijk :

- Staatloosheid,
- Geen band met een ander land,
- Verblijf sinds 2008 in België,
- Minderjarige schoolgaande kinderen,
- Orbit-situatie - artikel 3 EVRM
- Onmogelijkheid om een verblijfstitel of reistitel te bekomen bij Azerbeidzjan, Armenië of Russia
- Een terugkeer naar haar herkomstland gezien de situatie in Karabach strijdig is met artikel 3 EVRM.

Dat verzoekster in haar aanvraag stelt dat "een combinatie van al deze elementen";

Dat wanneer verwerende partij elke element apart behandelen zonder rekening te houden met het geheel, verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel en redelijkheidsbeginsel schendt;

Hetzelfde geldt wanneer verwerende partij apart artikel 8 EVRM, scholing van de kinderen en de integratie van verzoekster analyseert;

Overwegende dat verwerende partij ten vierde stelt dat :

[...]

Terwijl, verzoekster heeft ingeroepen dat de verwijzing naar de strafrechtelijke veroordeling op zich niet voldoende is om te bepalen dat verzoekster een gevaar vormt voor de openbare orde;

Dat een gewone strafrechtelijke veroordeling niet volstaat om iemand te beschouwen als een actueel gevaar voor de samenleving. Verzoekster meent dat geen rekening werd gehouden met de aard en de ernst van de feiten en dat de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is aan de concrete situatie van verzoekster.

Dat verzoekster in een orbit-situatie verkeert zonder sociale rechten, in een zeer moeilijke situatie;

Dat verzoekster werd veroordeeld voor het diefstal van 3 kledingstukken en 4 haarspelden en een paar oorbellen alsook kinderkledingstukken;

Dat een strafrechtelijke veroordeling kan in die zin enkel worden weerhouden voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, het bestaan van een gedrag blijkt dat wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

De gemachtigde zet zulke omstandigheden niet uiteen maar verwijst louter naar het feit dat verzoekster zich schuldig heeft gemaakt aan diefstal. Hij concretiseert niet waarom uit deze veroordeling blijkt dat verzoekster door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden. Dat in het administratief dossier zich geen vonnissen bevinden met betrekking tot de strafrechtelijke veroordeling van verzoekster omwille diefstal.

Uit het administratief dossier blijkt aldus niet dat de gemachtigde, voor wat betreft de eerste bestreden beslissing, de concrete omstandigheden die tot de strafrechtelijke veroordeling omwille van diefstal hebben geleid, heeft beoordeeld om daaruit te besluiten dat verzoekster door haar gedrag wordt geacht de openbare orde te kunnen schaden.

Dat de bestreden beslissing dienbetreffende niet afdoende is gemotiveerd;

Overwegende dat verwerende partij ten vijfde stelt dat

[...]

Terwijl verzoekster in haar aanvraag duidelijk heeft gesteld dat zij in een orbit situatie verkeert omwille van haar staatloosheid en de weigering van de Belgische overheid om haar een verblijfvergunning af te leveren;

Dat het Europees Hof stelt dat :

« 263. Au vu de ce qui précède et compte tenu des obligations reposant sur les autorités grecques en vertu de la directive européenne Accueil (paragraphe 84 ci-dessus), la Cour est d'avis qu'elles n'ont pas dûment tenu compte de la vulnérabilité du requérant comme demandeur d'asile et doivent être tenues pour responsables, en raison de leur passivité, des conditions dans lesquelles il s'est trouvé pendant des mois, vivant dans la rue, sans ressources, sans accès à des sanitaires, ne disposant d'aucun moyen de subvenir à ses besoins essentiels. La Cour estime que le requérant a été victime d'un traitement humiliant témoignant d'un manque de respect pour sa dignité et que cette situation a, sans aucun doute, suscité chez lui des sentiments de peur, d'angoisse ou d'infériorité propres à conduire au désespoir. Elle considère que de telles conditions d'existence, combinées avec l'incertitude prolongée dans laquelle il est resté et l'absence totale de perspective de voir sa situation s'améliorer, ont atteint le seuil de gravité requis par l'article 3 de la Convention.

264. Il s'ensuit que le requérant a s'est retrouvé, par le fait des autorités, dans une situation contraire à l'article 3 de la Convention. Dès lors, il y a eu violation de cette disposition. »

In een oudere zaak, heeft een Zuidafrikaanse onderdaan een verzoek tegen de Belgische Staat ingediend.

Het ging om een verworpen asielzoeker die het onderwerp maakte van drie detenties en die elke keer werd bevrijd en aan zelf na de termijnen van detentie, bij gebrek aan het kunnen te hebben verwijderen werd geleverd.

De Commissie heeft de zaak ontvankelijk verklaard en liet hierbij gelden dat de situatie voor de eiser als gevolg van de maatregelen die door de Belgische overheid zijn getroffen, een onmenselijke of onterende behandeling zouden kunnen vormen.

De commissie had geoordeeld dat het om een algemeen belang ging:

« 56. Dans le cadre de son appréciation de l'intérêt général auquel, selon sa pratique habituelle, elle a égard lors d'un règlement amiable, la Commission tient à formuler les observations suivantes :

Il est vrai qu'en principe les autorités d'un Etat ne peuvent être tenues pour responsables de l'impossibilité dans laquelle se trouve un étranger de pouvoir quitter régulièrement ce pays, s'il n'est pas autorisé à y résider.

En l'espèce, le requérant a été confronté à une telle impossibilité, qui a eu des répercussions sérieuses sur sa situation personnelle.

La Commission relève d'autre part que les requêtes N° 7752/76 (X. c/Belgique rayée du rôle le 15 décembre 1977) et N° 8100/77 (X. c/Rép. Féd.g/Allemagne, déclarée irrecevable le 6 octobre 1970) concernaient des situations analogues.

Les problèmes posés par la présente requête, s'ils présentaient une acuité particulière, ne sont donc ni exceptionnels, ni limités à la Belgique.

A la lumière de ces considérations, la Commission estime que ces problèmes appellent un examen approfondi de la part des Hautes Parties Contractantes qui, dans "un esprit particulièrement libéral et humanitaire"

- termes figurant dans la Résolution (67) 14 "Asile en faveur des personnes menacées de persécution", adoptée par les Délégués des Ministres le 29 juin 1967 -> pourraient envisager des mesures appropriées afin d'apporter une solution commune à de telles situations.

Hanna Arendt schreef desbetreffende 00k : « Etre déchu de sa citoyenneté, c'est être privé de son appartenance au monde; c'est comme revenir à l'état sauvage, à l'état d'homme des cavernes... Un homme réduit à cette seule condition d'homme perd jusqu'aux qualités qui permettent aux autres de le reconnaître comme un des leurs ...il peut vivre et mourir sans laisser de trace, sans apporter la moindre contribution au monde commun »

Dat nu uit administratief van verzoekster blijkt dat zij in een orbitsituatie verkeert, niet kan worden betwist dat deze situatie haar menselijke waardigheid aantast en strijdig is met artikel 3 EVRM ;

Verwerende partij kon niet zonder meer laten gelden dat verzoekster het begin van bewijs niet heeft gebracht van een risico op schending van artikel 3 EVRM;

Verwerende partij heeft de grief van verzoekster niet grondig onderzocht;

Dat dit een schending vormt van artikel 3 EVRM alsook het motiveringsbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel;

Overwegende dat, ten zesde. de verwerende partij laat gelden dat :

[...]

Terwijl, blijkt dat omwille van de erkenning van de staatloosheid door België, verzoekster een band heeft met België; Dat verzoekster haar familiaal leven heeft opgebouwd in België nu blijkt dat haar kinderen hier naar school gaan en dat zij hier een netwerk heeft opgebouwd;

Dat deze situatie beschermwaardig is onder artikel 8 EVRM;

Dat verwerende partij dit argument niet naast zich neer kon leggen door theoretisch te verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van state en Uw Raad, zonder de persoonlijke situatie van verzoekster eerst te onderzoeken;

Dat daarenboven, verwerende partij een evenredigheidstoets diende uit te voeren conform het zorgvuldigheidsbeginsel, artikel 8 EVRM en de Rechtspraak van het EHRM alvorens te kunnen concluderen dat de beslissing geen disproportionele inbreuk/inmenging vormt in het privé en familiaal leven van verzoekster;

Dat bijgevolg, verwerende partij de motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 8 EVRM heeft geschonden;;

Overwegende dat verwerende partij, ten zevende. stelt dat :

[...]

Terwijl, het feit dat haar kinderen een Nederlandstalige scholing volgen sinds bijna 10 jaar een omstandigheid is die het moeilijk maakt voor de kinderen om terug te keren naar hun land van herkomst;

Dat het voor hen zeer moeilijk zal zijn om een scholing in Russia (land waar verzoekster het laatst heeft verbleven) te volgen nu zij deze taal niet kennen, dat zij amper enkele woorden Armeens kennen; Dat zij in deze talen Azeri, Russisch, Armeens) niet kunnen lezen en schrijven;

Dat de Raad van State n° 74880 van 30.06.1998 in de welke wordt gesteld dat scholing als buitengewone omstandigheid aanvaard kan zijn (stuk 3 p. 221);

Dat dit element gepaard met de andere aangevoerde elementen in de 9bis aanvraag diende in overweging te worden genomen;

Dat op basis van het zorgvuldigheidsbeginsel, verwerende partij rekening had moeten houden met het aangehaalde element namelijk het verlies van schooljaar en niet enkel "het feit dat de kinderen hier naar school gaan";

Dat de motivering desbetreffende ook niet afdoende is;

Ten achtste, wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999, stelt verwerende partij dat :

[...]

Terwijl verzoekster in haar aanvraag terecht stelt dat de verwijzing is gedaan om een parallel te maken tussen de situatie van buitengewone omstandigheden geschetst door verzoekster en de wet van 22.12.1999; Dat verzoekster ook verwijst naar arrest van 6.03.2001 van de Raad van state, waarin er werd gerefereerd naar de wet van 22.12.1999 om te bepalen welke omstandigheden als buitengewoon konden worden bestempeld;

Dat in het advies van de auditeur (ook gepubliceerd met bovenvermeld arrest) ook wordt verwezen naar rechtspraak van de Raad van State n° 74880 van 30.06.1998 in de welke wordt gesteld dat scholing als buitengewone omstandigheid aanvaard kan zijn (stuk 3 p. 221);

Dat bijgevolg het verweer van verwerende partij niet afdoende gemotiveerd is wanneer gesteld wordt dat het een unieke operatie was;

Ten laatste stelt verwerende partij dat : "de aanvraag kan in land van herkomst gebeuren" terwijl volgen het vonnis van 29.06.2010 vaststaat dat verzoekster staatloos is en geen land van herkomst heeft;

Dat bijgevolg, verwerende partij haar beslissing niet afdoende motiveert en kennelijk onredelijk is wanneer zij stelt, zonder meer, dat de aanvraag in land van herkomst kan gebeuren;"

2.2. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de eerste beslissing een motivering in feite, met name dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom verzoekende partij de aanvraag niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de motieven van de eerste bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Waar verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de eerste bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de

uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

(...)”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende de verwerende partij na te gaan of verzoeksters aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom

zij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in het land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

2.5. De eerste bestreden beslissing erkent dat verzoekende partij erkend is als staatloze. Dit houdt echter niet in dat verzoekende partij en haar familieleden automatisch een verblijfsrecht in België verwerven. Zij zijn onderworpen aan de vreemdelingenwetgeving. Dit vloeit voort uit artikel 98, eerste lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, dat bepaalt, *“De staatloze en zijn familieleden zijn onderworpen aan de algemene reglementering.”* Verzoekende partij en haar familieleden zijn derhalve onderworpen aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet, met onder meer de hierin voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarde inzake de buitengewone omstandigheden die moet worden vervuld om te kunnen worden gemachtigd tot een verblijf in het Rijk.

Het Staatlozenverdrag kent trouwens ook geen enkel verblijfsrecht toe aan staatlozen van wie het verblijf onregelmatig was op het ogenblik van hun erkenning als staatloze (RvS 26 mei 2004, nr. 131.792). De erkenning als staatloze leidt ook niet automatisch tot een recht op verblijf (RvS 2 februari 2005, nr. 140.054).

2.6. Wat betreft het argument inzake de staatloosheid heeft de verwerende partij er in essentie op gewezen dat de staatloosheid er niet aan in de weg staat dat men de aanvraag indient in het land waar men nog over een verblijfsrecht beschikt. De verwerende partij vervolgt door te stellen dat verzoekende partij niet heeft aangetoond de nodige stappen gezet te hebben om te achterhalen of zij nog over een verblijfsrecht beschikt in Azerbeidzjan, Armenië en/of Rusland. De brieven die tot op heden onbeantwoord bleven kunnen niet als dergelijk bewijs dienen temeer deze in het Nederlands werden opgesteld en het niet ondenkbaar is dat men op de ambassades deze brieven niet begreep.

2.7. Verzoekende partij kan de in punt 2.6. vermelde beoordeling niet aan het wankelen brengen door te verwijzen naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Hasselt van 29 juni 2010 waarbij op eenzijdig verzoekschrift van verzoekende partij, verzoekende partij werd erkend als staatloze in de zin van artikel 1 van het Verdrag van New York van 28 september 1954 (Staatlozenverdrag). Blijkens dit vonnis werd verzoekende partij als staatloze erkend omdat blijkt dat *“Op grond van het geheel der bijgebrachte stukken en gegevens (...) aanvaard (kan) worden dat verzoekster op afdoende wijze aantoonde dat zij noch de Azerbeidjaanse noch de Russische noch de Armeense nationaliteit kan verkrijgen. Uit geen enkel element kan bovendien afgeleid worden dat verzoekster door enige andere staat zou kunnen beschouwd worden als hebbende de nationaliteit van die staat ”* In voormeld vonnis staat dus niet dat verzoekende partij werd erkend als staatloze omdat zij geen verblijfsrecht meer heeft in een ander land. Verzoekende partij kan dan ook niet gevolgd worden in haar betoog als zou de verwerende partij de erga omnes werking van voormeld vonnis miskennen. Ook waar zij verwijst naar de brieven die zij heeft gestuurd naar de verschillende ambassades en meent dat de redenering van de verwerende partij ook hier de erga omnes werking van het vonnis miskent, kan zij niet worden gevolgd. Immers blijkt uit het vonnis dat daarin slechts geoordeeld wordt: *“Zij heeft na de ontbinding van de U.S.S.R. in 1991 derhalve nooit de Russische nationaliteit verworven. Evenmin kan zij zich nog beroepen op de nationaliteit van AZERBEIDJAN. Uit een verklaring van de ambassade van de Republiek ARMENIE in BRUSSEL van 10.02.2010 blijkt dat verzoekster evenmin de Armeense nationaliteit heeft.”* Bijgevolg blijkt duidelijk uit deze bewoordingen dat hier enkel uitspraak gedaan wordt over het feit dat verzoekende partij heeft aangetoond dat zij niet de nationaliteit heeft van voormelde landen. Het enige attest dat aan de rechtbank van Hasselt werd voorgelegd, afkomstig van een ambassade, is dat van de ambassade van Armenië van 18 december 2009 waarin verklaard wordt dat niet kan bevestigd worden dat verzoekende partij en haar kinderen de Armeense nationaliteit hebben omdat er geen origineel foto-identiteitsdocument (paspoort, militair document, etc) werd voorgelegd. Tevens werd een schrijven aan de Russische ambassade van 16 april 2010 voorgelegd, afkomstig van de toenmalige advocaat van verzoekende partij waarin in het Nederlands gevraagd wordt of verzoekende partij de Russische nationaliteit heeft. Er blijkt niet dat de ambassade van Rusland hierop geantwoord heeft. Het is mede op grond van deze gegevens dat de rechtbank geoordeeld heeft dat verzoekende partij niet de nationaliteit bezit van voormelde landen. Nogmaals benadrukt de Raad dat verwerende partij dit met haar beslissing niet ontkent noch deze vaststellingen miskent, maar er wel op wijst dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij geen verblijfsrecht meer heeft in één van deze landen. Het vonnis waarnaar de verzoekende partij blijft verwijzen, doet hier geen uitspraak over zodat verzoekende partij niet kan volharden in haar stelling dat de erga omnes werking van dit vonnis wordt miskend.

Na dit vonnis heeft de advocaat van verzoekende partij op 11 maart 2013 nog herinneringsmails gestuurd naar de Armeense en Russische ambassade, in het Nederlands, met de vraag of verzoekende partij enig verblijfsrecht heeft in de Russische Federatie of Armenië (zie inventaris der stukken gevoegd aan de verblijfsaanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet: *3.Kopij brief Russische Ambassade meer bewijs van faxzending. 4.Kopij brief Armeense Ambassade meer bewijs van faxzending*). Dit betreffen uiteraard stukken waarover de rechtbank van Hasselt zich niet gebogen heeft nu het vonnis dateert van 29 juni 2010 en voormelde mails dateren van bijna twee jaar nadien. Daargelaten deze vaststelling dient alleszins gesteld dat de verwerende partij gevolgd kan worden in haar stelling dat *“Kortom, wij stellen heden vast dat betrokkene inderdaad naar Belgisch recht als staatloze werd erkend. Echter het loutere feit dat zij staatloos, betekent niet dat zij geen verblijfsrecht meer zou genieten in het land van gewoonlijk verblijf. Het is aan betrokkene om dit aan te tonen. Dit doet zij niet. Het feit dat betrokkene diverse brieven heeft geschreven naar de verschillende ambassades en dat betrokkene daar op heden geen antwoord van mocht ontvangen toont tevens niet aan dat zij aldaar geen verblijfsrecht meer zou beschikken. Bovendien merken wij nog op dat betrokkenes brieven aan de ambassades opgesteld waren in het Nederlands. Het is niet ondenkbaar dat men deze brieven op de ambassades niet begrepen hebben en dat er daardoor nooit een reactie werd ontvangen.”* Inderdaad is het geenszins kennelijk onredelijk om vast te stellen dat verzoekende partij bij wege van haar advocaat ervoor opteert in het Nederlands te communiceren met de betrokken ambassades zonder enige vertaling eraan toe te voegen en het dan ook niet ondenkbaar is dat er geen reactie volgt van de betrokken ambassades wegens het niet verstaan van datgene wat verzoekende partij precies vraagt. De Raad herinnert eraan dat het aan de verzoekende partij toekomt aan te tonen dat zij geen verblijfsrecht meer heeft elders. Het is niet kennelijk onredelijk om in dat opzicht van verzoekende partij te verwachten dat zij daartoe redelijke inspanningen levert, waarbij een louter schrijven naar de betrokken ambassades in een voor hen onbegrijpbare taal, dit terwijl verzoekende partij zich ook persoonlijk zou kunnen aanbieden op deze ambassades teneinde deze toe te laten een gedegen onderzoek te voeren, bezwaarlijk als afdoende bewijs kan beschouwd worden. De Raad oordeelt dan ook dat het niet kennelijk onredelijk is dat de verwerende partij deze brieven en het uitblijven van een antwoord hierop niet aanvaardt als bewijs van het feit dat verzoekende partij geen verblijfsrecht meer zou hebben in één van voormelde landen.

Waar de verzoekende partij voorts verwijst naar het arrest van de Raad nr. 132 657 van 31 oktober 2014 wijst de Raad erop dat dit arrest handelde over een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod waarbij gebleken is dat de verwerende partij verzoekende partij onterecht als Russische onderdaan beschouwde, hetgeen werd tegengesproken door het vonnis van 29 juni 2010 waaruit bleek dat verzoekende partij staatloos is. In de thans bestreden beslissing neemt de verwerende partij het gegeven dat verzoekende partij staatloos is wel degelijk mee in overweging, zodat de verwijzing van verzoekende partij naar het arrest nr. 132 657 niet dienstig is. Ook de verwijzing naar artikel 13 van de zogenaamde Paspoortwet en de Omzendbrief van 26 september 2013 met betrekking tot de uitgifte van reisdocumenten voor niet-Belgen is in casu niet dienstig nu verzoekende partij er niet in slaagt afbreuk te doen aan de bevinding van de verwerende partij dat zij niet heeft aangetoond dat zij geen verblijfsrecht meer heeft in een ander land dan België waardoor zij geen reisdocumenten zou kunnen bekomen van een land waar zij verblijfsrecht heeft, hetgeen iets anders is dan het land waarvan men de nationaliteit bezit of het land van herkomst. Het is in die zin dan ook geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij stelt: *“De omstandigheid dat men geen onderdaan is van een bepaald land, sluit namelijk niet uit dat men tot een bepaald land kan worden toegelaten en dat dit land hiertoe een doorlaatbewijs of een staatlozenpaspoort aflevert. Het is aan betrokkene om aan te tonen dat zij geen reisdocumenten kan bekomen. Het komt betrokkene toe om alles in het werk te stellen om aan haar verplichting om het Schengengrondgebied te verlaten, te voldoen.”*

2.8. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekende partij niet gevolgd worden waar zij meent dat het loutere feit dat zij staatloos is, al afdoende aantoonde dat zij onmogelijk of bijzonder moeilijk terug kan naar haar land van gewoonlijk verblijf.

2.9. Waar verzoekende partij nog verwijst naar verklaringen van het UNHCR wijst de Raad erop dat deze verklaringen geen afbreuk doen aan de wettelijke bepalingen van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, waarin duidelijk wordt aangegeven dat buitengewone omstandigheden moeten worden aangetoond om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.

Te dezen kan ook nog worden verwezen naar artikel 28 van het Staatlozenverdrag waarnaar ook in de verklaringen van het UNHCR wordt verwezen. Deze bepaling luidt als volgt:

“De Verdragsluitende Staten zullen aan de rechtmatig op hun grondgebied verblijvende staatlozen reisdocumenten verstrekken voor het reizen buiten dat grondgebied, tenzij dwingende redenen van nationale veiligheid of openbare orde zich daartegen verzetten; de bepalingen van de Bijlage van dit Verdrag zijn van toepassing op deze documenten. De Verdragsluitende Staten kunnen een zodanig reisdocument verstrekken aan elke andere staatloze op hun grondgebied; in het bijzonder zullen zij in welwillende overweging nemen, een zodanig reisdocument te verstrekken aan staatlozen op hun grondgebied, die niet in staat zijn een reisdocument te verkrijgen van het land van hun rechtmatig verblijf.” Hieruit blijkt a contrario dat staatlozen in staat kunnen zijn een reisdocument te verkrijgen van hun land van rechtmatig verblijf. Hierboven werd reeds vastgesteld dat verzoekende partij de beoordeling gedaan door de verwerende partij dat zij niet aantoonde dat zij geen verblijfsrecht meer zou genieten in het land van gewoonlijk verblijf niet aan het wankelen heeft gebracht.

2.10. Waar verzoekende partij er op wijst dat België nog altijd geen procedure heeft geregeld via het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terwijl België haar persoonlijke staat moet organiseren, verwijst de Raad in de eerste plaats naar het arrest van het Grondwettelijk Hof van 11 januari 2012, nr. 1/2012, waarbij het Grondwettelijk Hof oordeelde dat enkel een schending van het gelijkheidsbeginsel en de artikelen 10 en 11 van de Grondwet kan worden aangenomen in de mate dat in de vreemdelingenwet geen verblijfsrecht is voorzien, analoog met datgene dat de erkende vluchtelingen genieten, voor de erkende staatloze die *“aantoont dat hij geen wettige en duurzame verblijfstitel kan verkrijgen in een andere Staat waarmee hij banden zou hebben”* (GwH 11 januari 2012, nr. 1/2012, B.10). Uit voorgaande is duidelijk dat verzoekende partij in gebreke blijft aan te tonen dat zij geen verblijfsrecht heeft of kan verkrijgen in een andere staat. Verder toont de verzoekende partij met haar betoog geenszins aan dat de verwerende partij gehandeld heeft op een wijze strijdig met enige bepaling van het Staatlozenverdrag.

2.11. Verzoekende partij stelt dat de verwerende partij ten onrechte de aangevoerde elementen apart beoordeelt en dat dit onredelijk is. De Raad wijst er evenwel op dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen enkele *“methode”* of *“werkwijze”* voorschrijft die gevolgd moet worden door de verwerende partij bij het beoordelen van de elementen die aangevoerd worden als buitengewone omstandigheden (cf. RvS 21 februari 2013, nr. 9488 (c)). In die zin kan verzoekende partij niet gevolgd worden in haar stelling dat de elementen in hun geheel, en niet elk apart op zich, mogen beoordeeld worden. Verzoekende partij meent dat de combinatie van de ingeroepen elementen aantoont dat zij haar aanvraag niet in het buitenland kan doen, maar zij toont hiermee niet aan dat de beoordeling die de verwerende partij van al deze elementen heeft doorgevoerd om te stellen dat er geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond die verantwoorden dat de aanvraag in België geschiedt, kennelijk onredelijk is. Door louter de ingeroepen elementen te herhalen toont verzoekende partij evenmin de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid van de door de verwerende partij gehanteerde motieven aan.

2.12. Verzoekende partij heeft voorts kritiek op de motivering: *“Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene geen gevaar voor de openbare orde of nationale veiligheid zou betekenen en dat zij evenmin frauduleus zou gehandeld hebben; dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Bovendien merken wij op dat zij op 02.10.2012 door de Correctionele Rechtbank te Kortrijk veroordeeld werd tot een gevangenisstraf van 1 jaar met uitstel voor diefstal en op 11.02.2015 door het Hof van Beroep te Antwerpen tot een gevangenisstraf van 12 maanden voor diefstal (herhaling).”* maar waar zij stelt dat de verwijzing naar een strafrechtelijke veroordeling niet voldoende is om te bepalen dat zij een gevaar is voor de openbare orde, gaat zij eraan voorbij dat de verwerende partij in hoofdorde erop wijst dat van alle vreemdelingen die in België verblijven verwacht wordt dat zij zich houden aan de Belgische wetgeving. De Raad ziet samen met de verwerende partij niet in waarom het argument dat verzoekende partij geen gevaar vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid haar zou verhinderen de aanvraag in het buitenland in te dienen. De kritiek van verzoekende partij is dan ook niet dienstig om het hoofdmotief te ontkrachten.

2.13. Waar verzoekende partij er nogmaals op wijst dat zij in een orbit-situatie zit gelet op haar staatloosheid en de weigering van de Belgische staat haar een verblijfsvergunning af te leveren, herhaalt de Raad nogmaals dat de orbit-situatie niet bewezen is, nu verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij geen verblijfsrecht meer heeft of kan bekomen in het land van haar gewoonlijk verblijf. Verzoekende partij slaagt er dan ook niet in afbreuk te doen aan de bevindingen van de verwerende partij inzake de opgeworpen schending van artikel 3 EVRM. De verwijzing naar het arrest MSS t./ België en Griekenland is in casu niet dienstig nu verzoekende partij geenszins aantoonde dat haar situatie aanleunt bij de situatie zoals besproken in voormeld arrest. Ook de verwijzing naar Giamia t./

België is niet dienstig nu dit handelt over een persoon die geen verblijfsrecht elders had. Zoals reeds gesteld heeft verzoekende partij dergelijke situatie niet aangetoond. Het citaat van een auteur kan evenmin afbreuk doen aan de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing waarom de staatloosheid van verzoekende partij niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid die haar verhindert de aanvraag in het buitenland in te dienen.

2.14. Verzoekende partij is het voorts niet eens met de beoordeling inzake artikel 8 EVRM en verwijst naar haar in België opgebouwde leven en het schoolgaan van de kinderen.

2.15. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu vraagt de verzoekende partij een eerste toelating tot verblijf in het Rijk, met name een verblijf van meer dan drie maanden. Wanneer het om een eerste toelating gaat, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) dat er geen inmenging is en dat geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In het geval van een eerste toelating moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

In de belangenafweging vormt het belang van het kind de eerste overweging. Hoewel het hoger belang van het kind op zichzelf niet beslissend is, moet hieraan wel een belangrijk gewicht worden toegekend in de belangenafweging vereist onder artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Het beginsel van het belang van het kind omvat twee aspecten, met name enerzijds het behouden van eenheid van het gezin en anderzijds het welzijn van het kind (EHRM 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), § 135-136).

Dienaangaande moeten nationale beslissingsorganen, bij afweging van de belangen van kinderen, alle elementen van bewijs toetsen ten aanzien van de praktische gevolgen, de haalbaarheid en de proportionaliteit van de verwijdering van de ouder met vreemde nationaliteit, teneinde daadwerkelijke bescherming te verschaffen en voldoende gewicht te geven aan de belangen van de rechtstreeks betrokken kinderen / de kinderen die rechtstreeks geraakt worden door de verwijderingsbeslissing (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 109).

Vooreerst wordt er op gewezen dat in de eerste bestreden beslissing wordt overwogen dat *“de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is”,* en dat *“Betrokkene (...) tevens niet aan(toont) dat zij alhier dermate nauwe banden zou hebben die onder de bescherming van art.8 EVRM zouden moeten vallen. Betrokkene toont onvoldoende aan dat haar netwerk van persoonlijke sociale en economische belangen van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen”.* Verder heeft de verwerende partij inzake de scholing van de kinderen als volgt overwogen: *“Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”*

Verzoekende partij betwist geenszins het feit dat zij samen met haar kinderen dient terug te keren naar haar land van gewoonlijk verblijf, zodat alvast het eerste aspect van het beginsel van het belang van het kind, met name het behouden van eenheid van het gezin, werd gerespecteerd.

De verzoekende partij voert in een zevende middelonderdeel aan dat rekening moet worden gehouden met het feit dat de kinderen Nederlandstalige scholing volgen sinds bijna tien jaar en dat het voor hen zeer moeilijk zal zijn om scholing in Rusland (waar verzoekende partij het laatst heeft verbleven) te volgen nu zij deze taal niet kennen, dat zij amper enkele woorden Armeens kennen en dat zij de talen Azeri, Russisch of Armeens niet kunnen lezen en schrijven.

De Raad stelt evenwel vast op nazicht van de aanvraag van 13 januari 2014 om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet dat verzoekende partij geen gewag heeft gemaakt van het feit dat haar kinderen de taal van het land van gewoonlijk verblijf amper of niet spreken of schrijven waardoor de scholing in het gedrang komt. Zij stelde slechts dat haar kinderen in België naar school gaan en dat een terugkeer het verlies van een school- of academiejaar van de kinderen zou impliceren (zeventiende punt onder titel V. *Omtrent de ontvankelijkheid: de uitzonderlijke omstandigheden (...)*)

De verzoekende partij kan het de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris dan ook niet verwijten dat hij met betrekking tot de scholing van de kinderen in de eerste bestreden beslissing heeft overwogen dat *“betrokkene niet aantoonde dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”*

De Raad benadrukt dat het aan de verzoekende partij toekomt om bij haar aanvraag duidelijk aan te geven waarin volgens haar de buitengewone omstandigheden bestaan die haar verhinderen zich naar haar land van herkomst of gewoonlijk verblijf te begeven om aldaar haar aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. De verduidelijking of interpretatie die verzoekende partij thans in het verzoekschrift geeft aangaande de taalproblemen die de kinderen zouden ondervinden vindt geen steun in haar aanvraag. Niets verhindert de verzoekende partij evenwel dit element in het kader van een nieuwe aanvraag aan te halen.

Gelet op hetgeen verzoekende partij slechts vermeld heeft in de aanvraag met betrekking tot de scholing van de kinderen maakt zij thans niet aannemelijk dat de verwerende partij op grond van de informatie die verzoekende partij heeft aangereikt in de aanvraag, op het ogenblik van de bestreden beslissing op verkeerde gronden heeft geoordeeld dat scholing in het buitenland kan plaatsvinden. Verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat de kinderen een schooljaar dreigen te missen. De Raad wijst er daarbij op dat de Raad van State reeds meerdere malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006, nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862).

Door te verwijzen naar de staatloosheid en de band die zij met België heeft opgebouwd tijdens haar verblijf en het schoolgaan van de kinderen, toont de verzoekende partij voorts niet aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op grond van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze heeft overwogen dat *“Betrokkene (...) tevens niet aan(toont) dat zij alhier dermate nauwe banden zou hebben die onder de bescherming van art.8 EVRM zouden moeten vallen. Betrokkene toont onvoldoende aan dat haar netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen van die orde zou zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen”*.

De Raad wijst erop dat het privéleven uit de optelsom bestaat van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Uit de aanvraag blijkt dat verzoekende partij stelde reeds zes jaar op het Belgische grondgebied te verblijven waarvan vier jaar als staatloze en dat zij geïntegreerd is. Gelet op deze beperkte gegevens kan de Raad de verwerende partij volgen waar deze stelt dat verzoekende partij niet heeft aangetoond dat zij alhier dermate nauwe banden heeft die onder de bescherming van artikel 8 EVRM vallen.

Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dan ook geen disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die in se erin bestaan om het gezins- en privéleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan enige verblijfsvoorwaarde gesteld in de vreemdelingenwet, en de

belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.16. Inzake de kritiek van verzoekende partij op het motief dat de wet van 22 december 1999 een unieke operatie was en dat deze criteria niet van toepassing zijn op de aanvraag van verzoekende partij wijst de Raad erop dat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (cfr. RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651) en dat de wet van 22 december 1999 niet meer van toepassing is. Het komt de verwerende partij toe binnen haar discretionaire bevoegdheid te oordelen of de ingeroepen elementen buitengewone omstandigheden uitmaken die toelaten dat de aanvraag in België geschiedt. De verwerende partij heeft zich van deze taak gekweten. Verzoekende partij toont met haar kritiek niet aan dat de verwerende partij ten onrechte haar aanvraag onontvankelijk heeft verklaard bij gebreke aan buitengewone omstandigheden. De Raad verwijst voor zover als nodig naar de bespreking hoger.

2.17. Waar verzoekende partij tenslotte nog kritiek uit op de zinsnede: *“de aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren”* blijkt duidelijk uit algehele lezing van de eerste bestreden beslissing dat de verwerende partij doelt op het land van gewoonlijk verblijf.

2.18. Het rechtszekerheidsbeginsel, dat de verzoekende partij ook geschonden acht, is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Gelet op de bespreking hoger toont de verzoekende partij met haar betoog geen schending van het rechtszekerheidsbeginsel aan.

2.19. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, in al zijn onderdelen ongegrond.

2.20. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“5.2 Tweede middel :

Schending van artikelen 3, 8 en 13 EVRM, van artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, rechtzekerheidsbeginsel

5.2.1 Principes

Overwegende dat artikel 8 van het EVRM als volgt luidt:

Overwegende dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, men in de eerste plaats nagaat of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing;

Dat bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven men zich dient te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing werd genomen;

Overwegende dat artikel 8 van het EVRM noch het begrip „familie- en gezinsleven” noch het begrip privéleven definieert; Dat beide begrippen autonome begrippen zijn, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd;

Dat de beoordeling of er sprake kan zijn van een familie-en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie;

Dat het begrip 'privéleven' niet wordt gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM; Dat het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven; Dat het Europees Hof laat gelden dat de persoonlijke, sociale en economische relaties deel uitmaken van het privéleven;

Dat verwerende partij diende te onderzoeken of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie en gezinsleven; Dat dit afhangt of van de weigering van een voortgezet verblijf, dan wel van het feit of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht;

Dat in de eerste hypothese, de inbreuk wordt onderzocht in het licht van de tweede paragraaf van artikel 8 terwijl in het tweede geval, het EHRM oordeelt dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM;

Dat in dit tweede geval, zoals in onderhavig geval, er volgens het EHRM moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen; Dit geschiedt aan de hand van de „fair balance-toets;

Dat als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM;

Dat men dient rekening te houden enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM een waarborg is en niet heeft te maken met de loutere goede wil of met praktische regelingen¹⁷ en anderzijds dat artikel 8 primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet;

Dat het de taak is van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben ;

Overwegende dat artikel 74/13 laat gelden dat :

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde tand."

5.2.2 Toepassing in onderhavig geval

5.2.2.1 Eerste onderdeel tav tweede bestreden beslissing

Overwegende dat de bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen;

Dat de kinderen in België zijn opgegroeid sinds meer dan 9 jaar;

Dat zij naar school gaan naar een Nederlandstalige school; (stuk 2)

Dat het voor hen onmogelijk is om naar school te gaan in Rusland, Azerbeidzjan of Armenië; Dat zij noch Azeri, noch Armeens, noch Russisch kunnen lezen en schrijven; Dat zij hier zijn aangekomen op de leeftijd van drie en vier jaar oud;

Dat met het hoger belang van de kinderen geen rekening werd gehouden door DVZ;

Dat dit een schending uitmaakt van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet alsook het zorgvuldigheidsbeginsel;

Overwegende dat op zijn minst, verwerende partij had moeten uiteenzetten voor welke redenen zij geen rekening heeft gehouden met het hoger belang van de kinderen en het familiaal leven van verzoekers;

Dat dit een schending uitmaakt van artikelen 2 en 3 van de motiveringswet in combinatie met artikel 74/13 van de vreemdelingenwet;

5.2.2.2 Tweede onderdeel - tav beide bestreden beslissingen

Overwegende dat, ten eerste, verzoekers een familiaal en privéleven heeft in België;

Dat verzoekster een band heeft met België omwille van de erkenning van haar staatloosheid;

Dat zij er sinds 2008 verblijft met haar kinderen;

Dat verzoekster twee minderjarige kind heeft die schoolgaand zijn.

Dat zij schoolgaand zijn in een Nederlandstalige school;

Dat zij noch Azeri, noch Armeens, noch Russisch kunnen lezen en schrijven; Dat zij hier zijn aangekomen op de leeftijd van drie en vier jaar oud;

Dat zij een Nederlandstalige opvoeding hebben gehad;

Dat verzoekers dus een familiaal en privéleven hebben in België;

Dat de bestreden beslissing zonder twijfel een inmenging uitmaakt in dit familiaal en privéleven;

Overwegende dat, ten tweede, er geen belangenafweging werd gedaan in de bestreden beslissing;

Dat de afwezigheid van belangenafweging een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM;

Overwegende dat, ten derde, de bestreden beslissing geen motivering bevat betreffende het familiaal leven en het belang van de kinderen van verzoekster terwijl DVZ werd geïnformeerd betreffende hun situatie;

Dat de afwezigheid van motivering een schending uitmaakt van artikelen 2 en 3 van de motiveringswet en artikel 8 EVRM; Dat dit tevens een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel;

Overwegende dat, ten vierde, de verwijdering van verzoekster terwijl zij twee Nederlandstalige schoolgaande kinderen heeft die het Azéri, Armeens of Russisch niet machtig zijn en zij sinds bijna tien jaar hun bestaanskader in België hebben opgebouwd, een disproportionele schending is van artikel 8 EVRM;

Dat artikel 13 EVRM uw Raad toelaat zulke afweging uit te voeren om te voldoen aan een effectief rechtsmiddel;

Dat immers bij belangenafweging, kan gemerkt worden dat verzoekers geen gevaar vormen voor de Belgische samenleving;

Dat verzoekster een band heeft met België omwille van de erkenning van haar staatloosheid;

Dat zij er sinds 2008 verblijft met haar kinderen;

Dat verzoekster twee minderjarige kind heeft die schoolgaand zijn.

Dat zij schoolgaand zijn in een Nederlandstalige school;

Dat zij noch Azeri, noch Armeens, noch Russisch kunnen lezen en schrijven; Dat zij hier zijn aangekomen op de leeftijd van drie en vier jaar oud;
Dat verzoeker in een moeilijke situatie verkeert in België dat zij twee keer werd veroordeeld voor diefstal;
Dat het diefstal kledingstukken betreft zonder enig geweld; Dat dit deeltelijks het gevolg is van haar prangende humanitaire situatie; Dat verzoekster sindsdien niet meer werd aangepakt of veroordeeld waaruit blijkt dat zij geen actueel gevaar vormt voor de Belgische samenleving;
Dat bijgevolg een verplaatsing van de familie naar Russia, of Armenië of Azeirbaidjan zeer moeilijk is;
Dat deze landen weigeren te reageren op de aanvragen van verzoekster;
Dat bijgevolg een schending van artikel 8 EVRM dient te worden vastgesteld;"

2.21. De Raad stelt vast dat het eerste onderdeel van het tweede middel volledig gericht is tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Daar uit de bespreking van het derde middel gebleken is dat dit bevel vernietigd moet worden, bestaat er geen noodzaak om dit onderdeel van het tweede middel te bespreken nu de eventuele gegrondheid ervan niet kan leiden tot een ruimere nietigverklaring.

2.22. Het tweede onderdeel van het tweede middel wordt, gelet op voorgaande, slechts besproken in de mate dat het betrekking heeft op de eerste bestreden beslissing. Een schending van artikel 73/13 van de vreemdelingenwet kan niet dienstig worden ingeroepen ten aanzien van de eerste bestreden beslissing daar dit artikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel.

2.23. Verzoekende partij herhaalt de elementen die volgens haar onderdeel uitmaken van haar gezins- en privéleven in België en meent dat er zich een schending van artikel 8 EVRM voordoet. De Raad verwijst evenwel naar zijn bespreking onder punt 2.15.. Verzoekende partij toont met haar betoog geen schending aan van voormeld artikel.

2.24. De Raad verwijst voor zover als nodig nog naar zijn bespreking van het eerste middel in zoverre verzoekende partij nog de schending opwerpt van de motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het rechtszekerheidsbeginsel en artikel 3 EVRM.

2.25. Gelet op de bespreking hoger inzake artikelen 3 en 8 EVRM, toont de verzoekende partij evenmin een schending aan van artikel 13 EVRM.

2.26. Het tweede middel kan niet worden aangenomen.

2.27. In een derde middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"5.3 Derde middel

Schending van artikel 7, 2° van de vreemdelingenwet, alsook van artikelen 2 en 3 van de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikelen 62 van de vreemdelingenwet en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, van het zorgvuldigheidsbeginsel, rechtzekerheidsbeginsel, artikel 3 EVRM

5.3.1 Principes

Overwegende dat artikel 7 stelt dat :

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11 ° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven] 1 :
[...]

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;"

5.3.2 Toepassing

Overwegende dat de tweede bestreden beslissing is gebaseerd op artikel 7, 2° van de vreemdelingenwet;

Dat de motivering stelt dat Verzoekster niet werd erkend als vluchteling en niet werd gemachtigd tot verblijf.

Terwijl, deze feitelijke motivering niet afdoende is om vast te stellen dat artikel 7, 2° van de vreemdelingenwet kan worden toegepast in onderhavig geval;

Dat dit artikel inhoudt dat verzoekster hiervoor werd gemachtigd tot verblijf wat niet het geval is; Dat de juridische basis onjuist is

Dat de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet en de bijhorende motivering in feite mist in casu dan ook feitelijke grond.

Overwegende dat verwerende partij in haar motivering in de tweede bestreden beslissing geen rekening houdt met het feit dat verzoeker werd erkend door de Belgische autoriteiten als Staatloos terwijl dit blijkt uit het administratief dossier;

Dat dit element verschillend moet worden gehanteerd in een beslissing tot weigering van verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten;

Dat er in de tweede bestreden beslissing geen enkele melding wordt gemaakt van de staatloosheid van verzoekster en het vonnis van 29.06.2010;

Dat verwerende partij aan verzoekster beveelt om het land te verlaten met haar twee kinderen terwijl zij nergens anders terecht kan;

Dat dit verzoekster en haar kinderen in een orbitsituatie plaatst wat strijdig is met artikel 3 EVRM;

Dat wanneer verwerende partij niet aanvoert naar welk land verzoeker verwijderd zal zijn;

Dat dit het aan verzoekster zeer moeilijk maakt om zich te verdedigen ten aanzien van haar verwijdering wat ook strijdig is met artikel 3 procedureel luik en artikel 13 EVRM;"

2.28. Het derde middel is volledig gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. In essentie betoogt de verzoekende partij dat de rechtsgrond waarop het bevel gestoeld is, verkeerd is.

2.29. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is geënt op artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet dat luidt:

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

(...);

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

(...)"

Artikel 6 van de vreemdelingenwet, waarnaar voormeld artikel verwijst, luidt:

"Behoudens de in een internationaal verdrag, in de wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, mag de vreemdeling die legaal het Rijk is binnengekomen, niet langer dan negentig dagen in het Rijk verblijven, tenzij het visum of de visumverklaring dat of die in zijn paspoort of in een daarmee gelijkgestelde reistitel werd aangebracht, een andere duur bepaalt.

Wordt beschouwd als een persoon die meer dan negentig dagen in het Rijk verblijft, de vreemdeling die meer dan negentig dagen binnen een periode van honderdtachtig dagen op het grondgebied van de Staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen die België bindt, verblijft, waarbij voor iedere dag van het verblijf de honderdtachtig voorafgaande dagen in aanmerking worden genomen.

Voor de toepassing van het tweede lid geldt de inreisdatum als de eerste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten en de uitreisdatum als de laatste dag van verblijf op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten. Perioden van verblijf die zijn toegestaan op grond van een verblijfsvergunning of een visum voor lang verblijf worden bij de berekening van de verblijfsduur op het grondgebied van de overeenkomstsluitende Staten niet in aanmerking genomen."

2.30. Verzoekende partij die blijkens het administratief dossier op illegale wijze België is binnengekomen - zij was niet in bezit van een paspoort voorzien van een visum noch blijkt dat zij vrijgesteld was van de visumplicht of anderszins toegelaten was het grondgebied te betreden - toont met haar betoog aan dat haar situatie niet ressorteert onder het toepassingsgebied van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet zodat zij kan gevolgd worden in haar betoog *dat* in casu toepassing werd gemaakt van een verkeerde rechtsgrond.

2.31. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de verzoekende partij de toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet niet betwist, dit terwijl deze betwisting net het kernpunt vormt van het betoog van verzoekende partij.

2.32. Verzoekende partij toont een schending van de motiveringsplicht aan ten aanzien van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vaststelling volstaat om over te gaan tot de vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. De overige middelenonderdelen moeten dan ook niet verder worden besproken daar de eventuele gegrondheid ervan niet kan leiden tot een ruimere nietigverklaring.

Het derde middel, volledig gericht tegen het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, is in de aangegeven mate gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in zoverre deze betrekking heeft op de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juli 2017 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juli 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp voor wat betreft de in artikel 2 genoemde beslissing.

Artikel 4

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend achttien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER